

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Az első fecskék.

A tavasz, a szebb idők bekövetkezének hírnökei csak pár hét előtt érkeztek meg hozzánk távol téli hazájukból s most eresztés alatt, háztetőn vidám csicsérgéssel zengik hálacsicsérgésüket hajnalhasadtán a természet ébredése fölött s ébresztik a szunnyadó embereket és buzdítják arra, hogy ők is hálát adjanak az egek urának, hogy ismét egy új tavaszt engedett megérniök.

Az erdészeti és vadászati altiszti személyzetnél a hosszú téli álm után szinte most kezdődik az ébredés, bizonyosságul annak, hogy íme elérkezett a virágfakadás, a mozgékony élet ideje s megérkeztek hozzánk az első fecskék, fennhangon hirdetve ezt az ébredést. Az egyik Krivány hófödte ormai alól, a másik a bihari Hegyköz gyönyörű vidékéről s valamint hogy kedves a villásfarkú kicsiny fecske a szegény halandónak, azonképen kedves nekünk is ez a két élő bizonyága az ébredésnek és még inkább a tömörülésnek és az összetartásnak. Nem egyebek ezek, mint a lipitújvári m. kir. főerdőhivatal és a tenkei járás erdészeti altiszti személyzetének az egyesületünk megalakítása fölött tartott gyűléseik jegyzőnyvei.

A lipitújvárihoz lapunk két számában folytatólagosan bővebben szoltunk már a hozzánk beküldött értesítő levél alapján, a nélkül, hogy magát a jegyzőkönyvet láttuk volna s így megtörtént az, hogy kissé elhamarkodva a dologról, bár nem könnyelműségből, hanem inkább jóhiszeműleg talán igaztalan ítéletet

mondtunk s így nem fog a közügynek ártalmára lenni, ha a dologra még egyszer röviden visszatérünk.

Tudósítónk, kinek levele képezte alapját véleményünk nyilvánításának, röviden csak arról értesített, hogy a lipitújvári m. kir. főerdőhivatal altiszti személyzetének egy része megtartott gyűlésén kifogást emelt az ellen, hogy alakítandó egyesületünk a nyugdíjegyesület jellegével birjon s ennek a határozatnak tulajdonképen okát nem nevezte meg a saját nevében, hanem csak sejtetni engedte burkolt hasonlatban.

A hozzánk most beküldött jegyzőkönyv, vagy tulajdonképen nem is az, hanem inkább egyszerű átirat most egészen más színben tünteti föl a dolgot s így kedves kötelességünknek ismerjük az előre nyilvánított véleményünknek eltérő irányt adni s azt részben megváltoztatva, nem csak a lipitújvári igen tisztelt kartársakat, de lapunk tisztelt olvasói és ügyünk hű támogatóinak fölháborodott kedélyét is lecsillapítani.

A lipitújvári igen tisztelt kartársak ugyanis az egyesületnek nyugdíjazó jellegével való fölrüházása ellen azért tiltakoznak, mert attól félnek, hogy a részükre és általában a kincstári szolgálatban álló alkalmazottak részére már most is nyugdíjat biztosító államkincstár látva azt, hogy alkalmazottjai saját nyugdíjegyesület megalakításán fáradoznak, ebben elégedetlenséget fog látni s bekövetkezhetik majd az, hogy alkalmazottjait másfelől biztosítottoknak ismervén, meg fogja tőlük vonni az általa eddig biztosított nyugdíjat.

Ebből az okoskodásból kiindulva javaslatuk

az, hogy az alakítandó egyesület ne a „nyugdíj“, hanem csak a „segély“ jelzővel láttassék el s tagjainak annak idején ne nyugdíjat, hanem csak bizonyos évi segélyt adjon.

A tisztelt értekezlet eme véleménye élő tanubizonysága annak, hogy a kérdést illő komolysággal tárgyalták a résztvevők s minden eshetőséggel számot vetettek, mi mindenesetre csak dicséretet érdemel s érdeméből mit sem von le az, hogy a célpontot nem találták el pontosan, hanem kissé melléje lőttek, minek egyedüli oka a különben csak dicséretet érdemlő nagy buzgóságuk volt, mely tuvalevőleg néha a jó vadászt is megtéveszti.

A kifejtett aggodalom csak látszólagos alappal bír, egészben véve azonban teljesen fölösleges, mert hiszen az állami alkalmazottak nyugdíjjogosultsága alkotmányos uton hozott, legfelsőbb szentesítést nyert törvényben gyökeredzik s határozottan kimondja, hogy mindenkinek, ki az államkincstárnak szolgálatában bizonyos időt hűségesen eltöltött, nyugdíjra van igényes az igényjogosult ezt rendes körülmények között el nem vesztheti, arról azonban a vonatkozó törvény sehol sem tesz említést, hogy ha az állami alkalmazott megélhetését vagy éppen jólétét más uton biztosítja, akkor tőle a szolgálata által jól kiérdemelt nyugdíja elvonható, a törvény szelleme tehát nem az, hogy valakit a jóléttől megfoszson, hanem igenis az, hogy neki a megélhetést — már a milyet — olyat, — biztosítsa.

Fölszemes aggodalom az, hogy ez a törvény olyan irányban megváltoztatható lenne, mert hiszen akkor egyszerűen mindazokat, kik akár szolgálatuk alatt takarékoságukkal és hangya szorgalommal vagyont gyűjtöttek, akár pedig ehhez örökség vagy nejeik hozománya révén jutottak, akár végre maguknak valamely biztosító társulatnál bizonyos összegű tőkepénzt vagy életjáradékot biztosítottak, kiérdemelt nyugdíjuktól meg lehetne fosztani, mert hiszen bebizonyított tény, hogy a nélkül is megtudnak élni. Ha ilyen eljárás lehetséges lenne, vajjon volt értelme annak, hogy például a minisztereknek nyugdíjat állapítottak meg? hiszen ezek többnyire vagyonos emberek, kik nyugdíjuk hijával sem látnának valami nagy szükségét.

Nyilvánvaló tehát ebből, hogy a nyugdíj ott, a hol megvan, nem egyéb, mint a hosszú szolgálat által kiérdemelt javadalmasítás, melynek érdemét mi sem csökkentheti.

Az, hogy ha egyesületünk nem nyugdíjat, hanem állandó segélyt fog nyújtani tagjainak, az előbbieket szerint a dolgon mit sem változtatna, legföllebb azt a véleményt kelthetné az államkincstárban, hogy ime az ő alkalmazottjai ki akarják öt játszani hamis jelszavak használásával; sokkal jobb és tiszteletre méltóbb dolog, ha nyíltan megmondjuk, hogy van ugyan nekünk nyugdíjunk biztosítva, de miután az sokszor olyan csekély, hogy minden egyebet biztosíthat, csak nyugalmat nem, legföllebb a gyomor nyugodalmát és fölmentését a munkálkodástól, ime mi magunk gondoskodunk arról, hogy csekély nyugdíjunkt saját erőnkől emeljük, mert utóvégre nem kívánhatjuk azt, hogy mindent mások tegyenek meg helyettünk.

Ezeket elmondva bizton hisszük, hogy sikerült a lipitóiújvári tisztelt kartársak aggodalmait eloszlatnunk, de ha a mi gyöngye szavunkban nem birnának, ám bocsássák azt elöljáróik böles bizálata alá s százat teszünk egy ellen, hogy azok mindenekben nekünk fognak igazat adni.

Az egyesület nyugdíj jellegét annyival is inkább fönn kell tartanunk, mert a már eddig is hozzánk érkezett s részben mai számunkban közölt levelek a legnagyobb fölhaborodással utasítják vissza annak elejtését.

A tenkei járás altszti személyzetének jegyzőkönyvét a legnagyobb lelki gyönyörűséggel olvastuk, mert annak minden betűjéből kéri az igaz lelkesedés.

Az eddigi jelekből nyilvánvaló, hogy ügyünk a legjobb uton indult el a siker felé s eszménk mind nagyobb és nagyobb téren hódít, biztos reményt keltve ez által bennünk arra nézve, hogy egyesületünknek, — ha egyszer szerencsésen megalakul, — alig lesz párja szeretett hazánkban.

A lipitói-újvári altisztek nyilatkozata.

Az Erdészeti Ujság tekintetes szerkesztőségének
Szászsebesen.

Becses lapjának folyó évi 20 és 21 számában egy „Országos erdészeti altiszti nyugdíj és segély egye-

sület"-nek létesítése érdekében megpendített ügghöz a liptó-ujvári m. kir. főerdőhivatal kerületében alkalmazott erdészeti altisztek nevében mi alólirottak kívánunk az alábbiakban hozzászólni s kérjük a t. szerkesztőséget, hogy e soraiknak becses lapjában tért engedni sziveskedjék.

Az erdészeti altisztek nyomasztó helyzete javításának mi is testtel-lélekkel vagyunk hivei és ezennel elismerést mondunk a tek. szerkesztőség azon fáradozásáért, hogy az ügyet ismét felkarolta s azt minden lehető módon érvényre juttatni iparkodik. Az „Országos erdészeti altiszti nyugdíj és segély egyesület” czim ellen azonban a a következőknél fogva határozottan állást foglalunk:

Tagadhatlan, hogy nagy szolgálat tétetnék a magán alkalmazásban levő erdészeti altiszteknek, ha nyugdíjuk és segélyezésük ezen egyesület létesítése által biztosítatik, azonban épp oly nagy hátrány háramolhatnék idővel azon államszolgálatban lévő erdészeti alkalmazottakra, kiknek nyugdíja az állam részéről a fennálló törvények által biztosítva van. Hiszen ez által, mi. az állam szolgálatában álló erdészeti altisztek majdnem tüntetőleg kimutatnók, hogy saját nyugdíjegyesületünk van, tehát az állam által adandó nyugdíjra nem szoruló s azt ezen gondoskodása alul (idővel) a magunk jószántából felmentjük. Pedig az élvezett kiz fizetés mellett, melyből a legcsekélyebb megtakarítás is teljesen ki van zárva, mi egyébre támaszkodik az állami szolgálatban lévő erdészeti altiszt, mint a nyugdíjra, melylyel öreg napjai biztosítva vannak?! E csalóka remény éltet bennünket s új meg új erőt ad nekünk a sokszor alig elviselhető anyagi küzdelmek között. Hányan érjük azt meg? s mily rövidke ideig élvezik azt a legtöbben! De mégis megvan! S ezt is eldobjuk magunktól meggondolatlanságunk által? Ha ily czim és cél mellett az állami erdészeti altisztek közül valamelyik belépne a létesíteni szándékolt nyugdíj és segély egyesületbe, legfeljebb a jövőt nem tekintő rövid észjárásának adná eltagadhatlan bizonyítékát!

Ha azt kívánjuk, hogy az egyesület egyetemes s úgy az állami, mint a magán szolgálatban álló erdészeti alkalmazottakra egyaránt üdvös legyen: akkor annak czime „Magyar erdészeti altisztek egylete” és célja tagjai részére állandó évi segély összegeknek biztosítása legyen szolgálatképtelenségük vagy nyugalmazásuk esetén. Az alapszabályok tervezete tehát szintén ennek megfelelőleg módosítandó volna.

Még egyet óhajtunk megjegyezni:

Ha az egyesület létesítésében végleg megegyezünk, minden fontosabb lépéstétel előtt iparkodjunk oly befolyásos védnökségre — illetve elnökségre szert tenni, mely nem csak pártolná igazságos ügyünket, de azt tekintélyével mindenütt hathatóan támogatná s helyes és tapintatos eljárásával úgy a hatóságok, mint más személyekkel szemben illően képviselné, mert homok alapokon nyugvó fáradozásainknak épp oly kevésbé

lesz sikere, mint akkor, midőn első ízben segélyegylet létsíteni szándékoztunk.

Liptó-Ujvárt 1899 évi április hó 9-én.

Fukász István, Harman János, Harman József, Lánosz Dénes, Novotny József, Paulinyi Gyula Ambró, József, Schleichart Godofréd, Raphanides Ernő, Koch Ferencz, Hoffer Balázs, Podhorszky János, Gurszky Károly, Nemesok József, Bleha Konrád, Erhardt Győző.

Jegyzőkönyv.

Felvétetett Tenkén 1899 évi április hó 4-én Bihar megye tenkei járáshoz beosztott 5 járási erdővédi terület előre közölt értekezletében az országos erdészeti és vadászati altiszti segély és nyugdíj egyesület megalakulása tárgyában.

Jelenváltak alulirottak.

1. Abrudán László m.-csékei járási erdővéd az egybegyűlt kartársait a megjelenésükért üdvözli és kedves kötelességének tartja előadni a már küszöbön levő országos erdészeti és vadászati altiszti segély és nyugdíj egyesület célját, annak fontosságát mind reánk, mind az összes kar- és bajtársainkra s javvsolja magunkat a Budapesten a pünkösdi szent ünnepeken megtartandó gyűlésen képviseltetni.

ad. 1 A jelenlevő kartársak örömtől telt szívvél egyhangulag elhatározták, hogy a gyűlésen magukat képviseltetik és a képviseléssel a tenkei járás erdővédjét, Mocz István kollegájukat kérték fel, a mit örömmel elfogad s annak idejében és helyen megjeleni kedves kötelességének ismeri.

Mocz István kollegánk megjegyezni kívánja, hogy saját költségén óhajt megjeleni a fővárosban a gyűlésen s nem kívánja kollegáinak hozzájárulását az uti költségeihez

2. Továbbá kollegánk Obrudán László előadja, hogy az egyesületbe való belépés és rendes taggá lével mikénti biztosítására a kötelező nyilatkozat — mely kedves lapunk 25. számával mindenkinek küldve van — aláírandó és láttamozva kedves lapunk szerkesztőségéhez beküldendő, mire figyelmünket felhívja, nem különben az 50 kr. fejenkénti hozzájárulási költség beküldésére.

ad 2. A legnagyobb örömmel s egyhangu felkiáltások közt határozottan kijelentik, hogy az egyesületbe mind az öten belépnek és annak rendes tagjai lesznek, a kötelező nyilatkozatot mindegyikünk által külön aláírva kedves lapunk szerkesztőségéhez eljuttatják, az egyenkénti 50 kr. hozzájárulási költség, összesen 2 frt 50 kr. rendelkezési helyére való eljuttatásával pedig Abrudán László kollégát bizzák meg.

3. Ez alkalommal nem mulasztjuk el szívünk ama érzésének kifejezést s tanu bizonyosságát adni s azt jegyzőkönyvileg is kinyilvánítani, melylyel kedves lapunk szerkesztője iránt — ki semmi fáradságot nem ismerve, helyzetünket szíven viselve, fontos ügyünket megteremtette és annak létesítésén munkálkodik.

ad 3. Valósággal megörvendezett jelenet és éljenezés mellett mind az öten kedves kötelességünknek tartjuk azt jegyzőkönyvünkben tolmácsolni s a fáradságot nem ismerő vezérünknek hálás köszönetünket nyilvánítva kívánni, hogy őt a Mindenható sokáig éltesse.

Ezzel az értekezlet berekesztetett és a jegyzőkönyv felolvasás után azzal íratott alá, hogy az kedves lapszerkesztőnkkel közzététel végett közöltessék.

Kelt mint fent.

Abrudán László, magy. csékei j. erdővéd jegyzőkönyv vezető. Mocz István tenkei j. erdővéd. Bujdos Albert beéli j. erdővéd. Pálos János, belényesi j. erdővéd. Ábrahám Balázs vaskohi j. erdővéd.

LEVELEZÉS.

Nagy-Záblat 1899 május 2.

Örömmel vártam a pünkösdi gyűlés napját, mely alkalommal olyan sok ismeretlen kartárs és jó barát fog egymással kezét szorítani, abban a reményben, hogy ebből a testvéri ölekezésből szinte ki fog jutni a részem s ugyanakkor szerkesztő urunkat is üdvözölhetem, de erről a szép reményről — legnagyobb sajnálatomra — le kell mondanom, mert szolgálatadó uraságom éppen a pünkösdi ünnepekre fog megérkezni családostól s ezen a két napon szabadságon levő fia az előre nyert értesülés szerint őzbakra szándékozik cserkészni s ennél a kedvtelésénél nekem mulhatlanul oldalánál kell lennem.

A lipótvári tisztelt kartársaknak lapunk 30-ik számába közölt ama óhaját, hogy egyesületünk cziméből a „nyugdíj” jelző töröltessék, kár is volt közzé tenni, mert ha nekik a magyar királyi államkincstár a nyugdíjat megadja s abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy nekik nyugdíjra szükségük nincs, csak némi segélyre, kár nekik a mi nyugdíjunk elé gátat emelni, mert nálunk kisebb és nagyobb magán uradalmakban egy erdőőr sincs olyan jó állásban, hogy bármikor is a nyugdíjat elutasithassa és kijelenthesse, hogy neki erre szüksége nincs. Azt hiszem, hogy lapunk levelezési rovatának figyelmes olvasói meggyőződhetek arról, hogy a nagy többség nem csak a saját, hanem a mások javáért is küzd s az említett kartárs urak úgy látszik ennek éppen az ellenkezőjét teszik, mint az a két jó testvér, hogy mindegyiküknek lévén egy almája, azt mondta egyik a másiknak: „add ide nekem a te almádat, hogy nekem legyen kettő, neked pedig egy sem.”

Lapunk 20-ik számában volt alkalmunk olvasni egy szomorú levelet, melyet egy vérző szívű özvegy kért közzé tenni, kinek férje ugyan a magas kincstárnál mint főerdőőr állt szolgálatban s családja mégis igen siralmas helyzetbe jutott: vajjon nem ismétlődhet-e ez az eset másoknál is? Igen, de még szomorúbb is, mert magamat is oda számítva sokan vannak olyanok, kik

nem mondhatják, hogy: „haza megyek”, mert nekünk tulajdonképpen nincs is biztos hazánk s az a hely, melyet szolgálatunk biztosít, csak időleges és családunk holtá után hontalanná válik a saját hazájában.

Dudás Ferencz kartársunknak lapunk 30-ik számában közölt véleményéhez a magam részéről hozzájárulok s az előleges költségekhez is az 1 koronával hozzájárulok.

A gyűlésen meg nem jelenhetvén, a szerkesztő urat kérem fel, hogy ott engem képviselni s a hozott határozatokat tájékozásul kedves lapunkban közölni szíveskedjék, előre is köszönve szíves fáradozását s a távolból Isten áldását kérve munkálkodására.

Hermán Ferencz
urad. erdőőr.

Alsó-Kőröskény 1899 május. 1.

Paulinyi Gyula tisztelt kartársunk levelét nem kellett volna — kivált gyűlés előtt — kibocsátani, mert az annyi kárt tett ügyünknek, mint a legnagyobb jégverés a virágzó buzának és nem hiszem, hogy véleményéhez bárki is hozzájárulna; én és kartársaim azt semmi esetre sem tesszük magunkévá.

Kérem lapunkból mutatványszámot és 3 darab nyilatkozatot Szobolics József uradalmi főerdőőr kartársunk czime alatt Nyitra-Novákra, nekem pedig 5 darab nyilatkozatot küldeni.

A gyűlésen meg fogok jelenni.

Pirchann Fridolin
ker. erdőőr.

Mi a magunk részéről nem osztjuk aggodalmait, mert előző két és mostani vezércikkünkben eléggé kimutattuk a magunk igazát s talán a lipótvári tisztelt kartársainkat is sikerült meggyőznünk arról, hogy az által, ha alakítandó egyesületünk tagjaivá lesznek, a magas kincstár által részükre biztosított nyugdíj semmi irányban sem lesz veszélyeztetve. Egyébiránt lesz alkalmunk erre nézve a gyűlésen bővebben nyilatkozni.

A szerkesztő.

Császárpatak 1899 május 2.

A tavaszi erdei munka csöndesen befejezéséhez közeledik s míg az tartott, magam is csak feszült figyelemmel kísértem derék bajtársaim munkálkodását, melyet kitűzött célunk elérésében kifejtettek s fontolóra vettem mind azokat az észrevételeket, melyeket alakítandó egyesületünk alapszabály-tervezetére tettek s közben terjesztettem az eszmét kartársaim között, de tettem nem csak ezt, hanem még egy más fontos lépést is, melyet ime van szerencsém tisztelt kartársaim tudomására hozni.

Én a Rima-Murány-Salgótarjáni vasmű részvénytársulatnál állok alkalmazásban mint I. oszt. erdőőr s mivel az itteni erdészeti altisztek egyszersmind a társ-pénztárnak is tagjai és így nyugdíjban részesülünk, az alakítandó egyesületünk hasznosságáról és szükséges

voltáról így nehezen sikerült többi kartársaimat meggyőzni, annyival inkább, mert lapunkat a huszonhat közül alig négyen járatják, míg végre egy a napokban történt összejövetelüknél többen szavukat adták, hogy hajlandók az egyesületbe belépni s egy kihallgatás alkalmával 5 szaktársam jelenlétében főnökömet fölkeríttem, hogy legyen szíves mozgalmunkra vonatkozó előadásomnak egy kis figyelmet szentelni.

Derék s általánosan szeretett főnökünk, tekintetes Áronfy Ernő főerdész úr legnagyobb örömömre nem csak hogy szívesen kihallgatott, de egyszersmind némi utánszámítás után helyeselte is az egyesület alapszabályait, csak arra nézve volt némi aggodalma, hogy vajjon az egyesület meg fogja-e birni a nyugdíjazásnak 5 évi tagság után való életbe léptetését s miután több különféle hasznos megjegyzéseket tett, egyuttal azt is szíves volt megígérni, hogy abban az esetben, ha a nyugdíj egyesületünk megalakul, lépéseket fog tenni a társulat vezérigazgatóságánál arra nézve, hogy a társulat maga is hozzájáruljon egyesületünk támogatásához. Itt azonban szeretett főnököm még nem állapodott meg, hanem az általam átnyújtott alapszabály tervezetét bemutatta tekintetes Bobok Tivadar erdőmester urnak s miután azokat ő is helyeselte, szinte ígéretet tett, hogy amint alapszabályaink jóváhagyást nyerendnek, oda fog hatni, hogy egész személyzetünk az egyesületnek tagja legyen.

Ime tehát a második példa, mint követője a Machay Pál tisztelt kartársunk által lapunk 28 számában előadott tapasztalásának, biztosításul annak, hogy csak kopogtatnunk kell és megnyitattik nekünk s nem ritkák még az olyan szeretetreméltó főnökök, kik alantasaiknak ügyét — baját szívükön viselik s jólétüket előmozdítani készek.

Arra nézve, hogy a közgyűlésen részt fogok-e vehetni, még nem nyilatkozhatom, mert ez a körülmények alakulásától függ.

Végül kérem a szerkesztő urat, hogy a majdan jóváhagyást nyerendő alapszabályokat társulatunk erdészeti hivatalának Rima-Brézóra annak idején megküldeni sziveskedjék.

Binder Béla
társ. erdészeti altiszt.

Segesvár 1899 május 2.

Nagy örömmel jelentem, hogy 8 kartársam is az országos erdészeti és vadászati altisztai segély és nyugdíj egyesületnek tagja akar lenni, ha annak megalakulása sikerül, egyuttal pedig azt a kérdést vagyok bátor intézni, vajjon nem lenne-e lehetséges az eddigi szolgálati éveket is beszámítani az olyanoknál, kik az ezekre vonatkozó tagsági díjakat pótlólag befizetni hajlandók volnának vagy egyszerre, vagy pedig évi egyenlő részletekben. (Erre nézve bővebben felelünk lapunk következő számában). Sziveskedjék továbbá arról is értesíteni, hogy szabad lesz-e nekem fél jeggyel utaznom egyenruhában és oldalkéssel ellátva,

tekintettel arra, hogy nem vagyok állami erdőőr, hanem csak az állam felügyelete alá vett erdőket őrzöm. (Erre nézve fölöttes hatósága adhatna talán fölvilágosítást, egyébként legjobban teszi, ha a kolozsvári államvasuti üzletvezetőséghez kérvényt nyújt be, melyet gondnoksága megfelelően záradékol; az ilyen kérvény bélyegmentes). — Végre kérem az indulás idejét és a találkozás helyét megjelölni. (Legcélszerűbb lesz olyan formán indulni, hogy legkésőbb 21-én a reggeli vonattal Budapestre érkezzék, hol a találkozás a József főherceg szállodában lesz; az indóháznál gondoskodva lesz arról, hogy az érkezők oda kalauzoltassanak; a szerkesztő már a megelőző napon ott fogja várni az érkezőket). —

Vármegyénkben meg más 35 erdőőr is van alkalmazva, kiknek azonban a nagy szétszórtság miatt hirt adni nem tudtam s így czélszerűnek vélém a medgyesi, kőhalmi, nagy sinki és szt.-ágotai erdőgondnokságokhoz felhívást intézni, melynek bizonyosan sikere lenne.

Különben hálás köszönettel tartozunk szerkesztő urnak már azért az igyekezetért is, hogy a minket öreg najainkban segélyzendő egyesület megalakításának eszméjét fölvetette s annak megtestesítésén fáradozik.

A 9 tag után ugyanannyi koronát a mai napon postára tettem.

Zelch Péter
járási főerdőr.

Csik-Ó-Tusnád 1899 május 2.

Igazán sajnálattal és nagy szomorúsággal kell kijelentenem, hogy a megtartandó nagy gyűlésen különféle természetű okok miatt részt nem vehetek, hanem kérem a szerkesztő urat mint nagyérdemű vezérünket, hogy ott engem képviselni sziveskedjék, kijelentve egyuttal, hogy a hozott határozatoknak — melyekről majd lapunk utján értesülni fogok — magamat alávetem s a megállapítandó tagsági díjakat fizetni fogom.

Segitse a jó Isten minden munkáimkodásánál, melyet érdekünkben teljesít.

Balázs Mihály
hatósági erdőőr.

Revisnye 1899 május 1.

Fogadja legőszintébb szívünköl jövő hálás köszönetünket a szerkesztő úr fáradozásáért s kérjük a jó Istent, hogy azt a legjobb egészséggel jutalmazza és még soká tartsa meg körünkben.

A budapesti gyűlésre készültem, de közbejött akadályok miatt utazásomnak el kell maradnia, miért is itt kinyilatkoztatom úgy a magam, mint társaim nevében is, hogy az alapszabályokat mindenekben elfogadjuk, csak a többek által óhajtott azt a változtatást kérjük bevenni, hogy az olyan, ki szolgálatát elhagyni kénytelenítették, továbbra is tag maradhasson.

A líptó-ujvári szaktársak véleményéhez és hozott határozatához nem járulunk, hanem azt elvetendőnek tartjuk.

Az előzetes költségekhez való hozzájárulást mai postával küldöm, a fáradságos munkához pedig társaimmal együtt Isten áldását kérem.

Gáspár Czirill
megyei főerdőr.

Szelistye 1899 május 1.

Becses lapjának nem vagyok ugyan előfizetője, de azért nem mulaszthatom el, hogy ne értesítem a tisztelt szerkesztő urat egy orvtámadásról, mely nálunk a napokban történt a Velits testvérek „Gruj“ nevű erdőrészében.

Nevezett birtokosok a múlt évben nevezték ki erdőkezelőjükké Krisán György urat, ki állását azóta pontosan, buzgóan és lelkiismeretesen betöltötte s talán ezeknek a tulajdonságoknak köszönheti azt a orvtámadást, melynek majdnem áldozatává lett.

A dolog úgy esett meg, hogy múlt hú 29-én összes alárendeljeit a birtok különböző helyeire vezényelte, míg ő a nevezett erdőrészbe ment egyedül, azt megvizsgálni, hogy vajon fája alkalmas-e cserkéreg termelésre, vagy sem. Midőn az erdei utról letért egy gyalog ösvényre, lövés dördült el utánna, mely azonban nem találta s mire lekapta fegyverét és visszafordult, eldördült a másik lövés is, melynek lövedéke oldalát fúrta át, mire eszméletét veszítve összeesett. Kilencz óra tájban találták meg nagy vértócsában az arra menő erdei munkások s haza szállították. Jó szerencse, hogy a lövés nemesebb részeket nem érintett s így fölgyógyulásához biztos remény van. A tetteit erélyesen nyomozzák.

A vidék összes intelligenciája részvétét fejezte ki a megsérültnek, mert rövid itt tartózkodása alatt mindenkinek szeretetét és becsülését kivívta.

Rusz Jeremiás
tanító

Az országos gyűlésen résztveendők névsora.

Gyűlésünk napjának közeledtével mind jobban szaporodik azoknak a száma, kik azon leendő résztvevésüket bejelentik, élő tanubizonyosságul annak, hogy fölvetett eszménk az egész országban visszhangra talált s reméljük, hogy még ezután is többen fognak jelentkezni és számunk a százat is meg fogja haladni.

Lapunk szerkesztője az összesség nevében azzal a kéréssel fordult Soltz Gyula országos főerdőmester ur Ő Méltóságához, hogy a majdan megalakítandó egyesületünk védnökségét kegyesen elvállalni s gyűlésünkön részt venni, akadályoztatás esetén pedig magát ott képviseltetni szíveskedjék. Kérő sorainkra választ ugyan még nem kaptunk, azonban ismerve azt a rajongó szeretetet, melylyel Ő Méltósága az erdészeten és annak munkásain csüng, alig lehet kétség az iránt, hogy alázatos kérésünk kegyes meghallgatásra fog találni.

A jelentkezők közül eddig négyen jelentették be életük párjával leendő fölrandulásukat; ezeket és a példájukat esetleg követőket biztosíthatjuk, hogy kedves nejeik kényelmes elszállásolásáról gondoskodva lesz; legrosszabb esetben mi férfiak szívesen fölállozunk kényelmünket érteük.

A gyűlés megtartásának engedélyezése céljából a kérvényt már benyújtottuk a székesfőváros főkapitányához, egyben pedig intézkedtünk, hogy a dologról egyes kiválóbb fővárosi lapok, általuk pedig a nagy közönség is tudomást vegyenek mozgalmunkról, mi annak csak előnyére válhatik.

Végül fölkérjük mindazokat, kik gyűlésünkön részt venni szándékoznak, hogy nálunk mielőbb név szerint jelentkezni szíveskedjenek,

Az ujabban jelentkezettek névsora itt következik:

60. Farkas József Csacsinczi (Slavónia)
61. Dénes Gábor Hosszufalu
62. Zelch Péter Segesvár
63. Teszárs Vilmos Pusztavázsony
64. Zalka József Bicske
65. Grózmán Antal Pusztavázsony-Németház
66. Huszár Pál Pusztavázsony-Németház
67. Trompos Jakab F. Galla
68. Pilnik András Malomháza
69. Baráth Ferencz Nádasd
70. Sztrhárszky János Agfalva
71. Tichy Ferencz Szkiező
72. Pirchann Fridolin Alsó-Köröskény
73. Dániel Rupert Telki
74. Balogh György Hóltövény
75. Tóth Ferencz Vörösmart
76. Mocz István Tenke
77. Krucsán Illés Pécska
78. Lelik András Német Szt. Péter
79. Pap Sámuel Nagy Lucska
80. Kovács Miklós Munkács
81. Szontágh Elek Szászsebes.

Különfélek.

Személyzeti hírek. A szászsebesi m. kir. erdőhivatalnál kinevezve, illetve előléptetve lettek: I. oszt. famesterré Koperdák József II. oszt. famester. I. oszt. főerdőorré Ohánovits Mihály II. oszt. főerdőör, II. oszt. főerdőörökké: Heim Rajmund III. oszt. főerdőör és Bartha József III. oszt. famester. III. oszt. főerdőorré: Markon János I. oszt. erdőör. I. oszt. erdőorré Rusz László, Heim Vilmos, Bukur Miklós, Keresztes Miklós és Donáth András II. oszt. erdőörök és Szabó Márton II. oszt. faraktárör. II. oszt. erdőörökké: Bágya Miklós, Hurdu György, Katona János, Kroisz Ferencz és Mehrbrodt József III. oszt. erdőörök. III. oszt. erdőörökké: Bendrofián Illés, Miklós István, Papp János, Sipos Gyula, Keszler József és Rónai Mihály IV. oszt. erdőörök, IV. oszt. erdőörökké: Donát Lipót, Beszkid Gusztáv és Schmidt Pál szakvizsgát tett I. oszt. kincstári szegődött munkások és Pászku János I. oszt. erdőlegény. II. oszt. faraktárörre: Csurgay András III. oszt. faraktárör. III. oszt. faraktárörre: Rosiu Dániel IV. oszt. faraktárör. IV. oszt. faraktárörre: Szigeti János szakvizsgázott állandó erdei munkás és Redutz János szakvizsgát tett napibéres segédör, végül II. osztályu erdőlegény Aczberger Imre III. oszt. erdőlegény. Úgy ez előléptett régi bajtársak, valamint az ujonnan kinevezettek fogadják őszinte szeretence kívánatainkat!

Hová pályázzunk. Az Erdészeti Lapok IV. füzetében a következő pályázatokat találjuk:

A znióváraljai egyetemalapítványi uradalomhoz tartozó 240 frt (kettőszáznegyven) készpénzfizetés, 18 ürm³ (tizennyolcz) kemény dorong tűzifa, 2 kat. (kettő) hold földjárandóság, szabályszerű legeltetés, valamint természetbeni lakás elvezetével egybekötött, lazáni VI. számú, IV. oszt. erdőőri állomásra ezennel pályázat hirdettetik,

Pályázók felivátnak, hogy az 1879. évi XXXI. t.-cz, 37. §-ában követelt szakképesítésüket, a közalapítványi szolgálatba ujan belépni kívánók pedig ezen kívül ép erős testalkatukat, különösen jó látó-, halló- és beszélőkéességüket, megyei főorvos vagy honvéd-orvos által kiállítandó bizonyítvánnyal, továbbá a hivatalos magyar nyelvben szóban és írásban való tökéletes jártasságukat igazoló okmányaikkal és erkölcsi bizonylatukkal felszerelt kérvényüket folyó évi július hó 15.-éig az alulírott erdőgondnokságnál (Turóczmegye) nyujtsák be.

Znióváralja, 1899. évi április 10

Magy. kir. közal. erdőgondnokság.

Szatmár vármegye közig, erdészeti bizottsága két II. o. erdőőri állás betöltésére pályázatot hirdet. Ezen állás mindegyike 200 frt évi bér és 207 frt mellékjárandósággal van javadalmazva, székhelye Avasujváros és Vánk községe, melyek azonban szükségszerűen meg is változtathatók.

A pályázók felhivatnak, hogy

1. az 1879. évi XXXI. t.-cz. 37. §-ában követelt erdőőri szakvizsga letételét,

2. ép, erős testalkatukat, különösen jó látó-, halló- és beszélőkéességüket várm. főorvosi legujabbi kelettel ellátott bizonyítvánnyal,

3. életkorukat, illetőségüket anyakönyvi kivonattal s hatósági bizonylattal,

4. a hivatalos magyar nyelvnek szóban és írásban való tökéletes birását s egyéb nyelvösmeretüket igazoló bizonyítvánnyal,

5. erkölcsi magaviseletüket igazoló okmánnyal felszerelt s sajátkezűleg irt 50 kros bélyeges kérvényeiket f. évi május hó végéig alólirott erdészeti bizottsághoz nyujtsák be.

A kellően fel nem szerelt kérvények figyelembe nem vétetnek.

Kelt Szatmár vármegye közig. erdészeti bizottságának Nagy-Károlyban, 1899. április hó 7.-án tartott ülésében.

Nagy,
erd. biz. elnök.

Jelző táblák. Több helyről hozzánk érkezett tudakozódásra értesítjük tisztelt olvasóinkat, hogy különféle tilalmi táblákat, továbbá boldog emlékn királynénk emlékeztére telepített ültetvények jelzésére szolgáló táblákat nem csak tartós, de kiválóan csinos kivitelben, e mellett pedig jutányosan állit elő Winkler Gusztáv tilalmi tábla gyáros Szászsebesen, ki levelező lapon történt megkeresésre azonnal küld árjegyzéket, esetleg mintát. A czéget személyesen ismerve, mindenkinek a legjobban ajánlhatjuk.

A trónörökös vadászata. Ferenc Ferdinánd kir. herceg, mint Festetich Tasziló gróf vendége, fényes eredménnyel cserkészett legutóbb Berencén, Somogygyében. Három napi ottiléte alatt ugyanis 66 őzbakot ej-

tett el, általában igen jó agancsuakat s köztük egy tiz ágast, három nyolcast és több abnormitást is. A háziur Festetich Tasziló gróf 12 őzbakot, Rummerskirch báró főhadnagy, a kir. herceg adjutánsa 9 őzbakot és Festetich Vilmos gróf 3 őzbakot ejtett el ugyanez idő alatt s így összesen 90 darab őzbak került terítékre a három nap alatt. A cserkészetekre azi dő nem volt a legkedvezőbb, sőt április 27-én valóságos orkánszerű szél és eső hátráltatta azok sikerét, úgy, hogy az eredmény kedvezőbb idő esetén legalább 15—20 darabbal több lett volna. A trónörökös azonban, a ki excellens golyó-lövő és dupla Mannlicher puskájából a legnagyobb távolságra is biztosan lőtte még a futó őzbakot is — így is igen meg volt elégedve az eredménnyel. A cserkészetek végeztével a kir. herceg kiváló elismerését nyilvánította az előzékeny háziurnak s a sikerült vadásznapi emlékére szép gyémánt-tűvel ajándékozta meg Hám Ferenc uradalmi fővadászmestert.

Szerencsétlenség egy vadászon. Ezelőtt három esztendővel történt, hogy Nádasdy Ferenc gróf gerei erdejében cserkészett. Meg is sebzett egy szarvas-tehenet, de mivel időközben besötétedett, nem üldözte a vadat. Másnap reggel Takács József nevű erdészével újra kiment, hogy a sebzett vadat fölverje. A mint a vérnyomot megtalálták, Takács hosszú pórásra eresztette a vérebet s annak a nyomát követte, míg a gróf a kényelmesebb utakat kereste. Nyomozás közben egy sűrűséghez értek s itt a gróf el akarta zárni a legyverét, nehogy elsüljön. Egyszerre csak lövés dördült el s az erdész térdreesve fölkiáltott:

— Végem van, meg vagyok löve.

Ekkor nézte meg a gróf a válláról lecsuszott puskát s látta, hogy a bal csöve ki van löve.

Takácsot hamarosan kocsira tette, de mire beértek Bakony-Nánára, a szerencsétlen ember meghalt.

A veszprémi kir. törvényszék s utóbb a győri kir. tábla is gondatlanságból okozott emberölés vétségeért vád alá helyezte Nádasdy grófot, de a végtárgyaláson, a melyen kitünt, hogy a gróf a szerencsétlen eset után az özvegynek és nyolc gyermekének biztosította kenyérkeresőjük teljes fizetését, a törvényszék az esetet véletlen balesetnek minősítette s a grófot fölmentette. Így ítélkezett utóbb a győri kir. ítélőtábla s minap Steer Ferenc bíró előadása mellett a kir. kuria is.

Szerkesztői üzenetek.

Szücs József urnak, Gödöllő. Augusztus 15-ig van előfizetve. Kriszt György urnak, Kapnikbánya. A nevezett tudunkkal városi erdőőr Hosszufalun, Brassóvármegyében. Duba Sándor urnak, Ujbánya. A tévedés onnan ered, hogy az utalvány szelvényen nem jelezte, hogy miyen czélra küldte a pénzt s mi mindig vártuk erre vonatkozó fölvilágosítását. Levele vétele után azonnal elküldtük az április 1. óta megjelent számokat. Palecz Sándor urnak, Baracska. Az illetőknek mutatványszámot, felhívást és nyilatkozatot küldtünk; az alapszabály tervezetet most nyomtatjuk újból s így ebből egyelőre nem szolgálhatunk. Köszönet a szives értesítésért!

Stenezinger Ede urnak, Uj-Lehota. Lakás jut kedves nejének is, kit megösmérhetni nagy örömmre szolgál. Eddig négyen jelentették be páros érkezésüket. Üdvözet!

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos

Podhradszky Emil.

Köszönetnyilvánítás.

Ö Fensége Salvator Lipót főherczeg udvarmesterei hivatala.

Általános Asbestáru-gyár.

Ő császári és királyi Fensége Salvator Lipót Főherczeg rendkívül meg van elégedve az asbesttalppal bélelt cipőikkel. Ö Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábai nem fáradtak úgy, mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász-cipőt hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttalpbéléssel, ugyanamál a cipésznél s aztán küldjék ide.

Hisszük, hogy e vadász-cipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelőek, a mint megfelelőek voltak a szalonzipők. Zágráb, 1898 július hó 8-án. KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a következőket írja:

Tisztelt Doktor ur! Az asbestbetétű cipők kitűnőnek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszünt minden lábfájásom, úgy hogy — azt hiszem — lábajom semmi további orvoslást nem igényel. Szíves tanácsát köszöni

Dáson, 1897 évi szeptember 17-én.
tisztelő híve WEKERLE SÁNDOR

Nincs többé lábfájás!

Óvjuk lábainkat az izzadástól

Sem tyukszem, sem izzadós láb, sem bőrkeményedés, sem lábdagadat, sem lábégés.

Rövid idei viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbesttalpbélés sel látja el.

Kettős vastagságn 1 ft 20 kr. egyszerű 60 kr. homoktalp 40 kr. gyermekeknek fele.

Az asbesttalpbélés kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállított.

Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett. Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Erdészeknek 10% árengedmény.

Kapható kizárólag az Asbestáru-gyár betéti társaság, Budapest, VI., Sziv-utca 18.

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujlag megbízott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítettnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.

Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József főherczeg udvari szállító. Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.